

VÖRÖS István

Rég elzengtek Adorno napjai

A líra meghal. Vagy nem is tudom,
 hogy mi a líra, és mi a halál.
 A tudósok szerint nincsen idő,
 amit mi objektívnek képzelünk,
 más távlatokban nem is létezik.
 És akkor persze nincsen a halál
 a véghez kötve, vidám ez a kor.
 A vers föltámad, időutazó.
 Többnyire számítógépben lakik,
 most is éppen abba írom bele.

Kinek beszélsz, te száj, kit fogsz, te kéz?
 Egy járvány miatt nem találkozunk
 egymással. És a szánk elé a maszk
 is fölkerül, mintha csak tiltanák,
 hogy beszélj, hallgass vagy épp énekelj.
 A kézfogás helyett csak bólogatsz.
 Önzetlen a világ, mert csendesebb.
 Az eget nem szabdalja repülő,
 az utcán vadállat suhan tova.
 Harsogva szól a madár éneke.

Mostantól nem magunknak kell a dal,
 ha dalnak mondható, amit tudunk.
 A dal, a nóta gépekből pörög,
 ha boltba mész, büszkén föléd hajol.
 A vers hal, föltámad, átváltozik,
 és beúszik a tudatod alá.
 A vers hal, szarvas. És delfin az ó,
 lagúnás város sós sikátorán,
 hol tiszta vízben hal után lohol,
 cikkanó hang mutatja az irányt.

A törülközőtartó

Dobd csak bele! — nyikorogja
 a törülközőtartó. —
 De mit, hová és miért?
 A világot a semmibe?
 Hogyan tudnám? —
 Mindegy, csak dobd! —
 Lehetetlen. —
 Akkor a rosszakat,
 ha ez túl sok neked! —
 Honnan tudnám,
 ki a rossz? —
 Azt te dönts el! —
 Ennyi hatalmat nem bírok el. —
 Hiszen ez nem hatalom. —
 Tömeggyilkosok hatalma.
 És honnan tudnám, mi a rossz? —
 Aki nem gyilkos, tudja. —
 Vagy éppen az, aki gyilkos.
 Kétkedem. —
 Dobd csak bele! — nyikorogja
 a törülközőtartó. —
 De mit, hová és miért?

